

“मीठे बच्चे- पढाइ नै कमाई हो, पढाइ सोर्स अफ इन्कम हो । यस पढाइबाट नै तिमीले २१ जन्मको लागि खजाना जम्मा गर्नु छ ।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूमाथि बृहस्पतिको दशा हुन्छ, उनीहरूको निशानी के देखिन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूको पूरा-पूरा ध्यान श्रीमतमा हुन्छ । पढाइ राम्ररी पढ्छन् । कहिल्यै पनि फेल हुँदैनन् । श्रीमतको उल्लंघन गर्नेहरू नै पढाइमा फेल हुन्छन्, उनीहरूमाथि फेरि राहुको दशा बस्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूमाथि वृक्षपति बाबाद्वारा बृहस्पतिको दशा बसेको छ ।

गीत:- इस पाप की दुनियाँ से...

ओम् शान्ति । यो हो पाप आत्माहरूको पुकार । तिमीले पुकार्नु छैन किनकि तिमी पावन बनिरहेका छौ । यो धारण गर्ने कुरा हो । धेरै ठूलो खजाना छ । जसरी स्कुलको पढाइ पनि खजाना हो नि । पढाइद्वारा शरीर निर्वाह चल्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । यो धेरै उच्च कमाई हो किनकि लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने खडा छ । सच्चा-सच्चा सत्सङ्ग यो एकै हो । बाँकी सबै हुन् भुटा सङ्ग । तिमीले जान्दछौ- सत्सङ्ग एकै पटक हुन्छ, सारा कल्पमा जबकि पुकार्छन्- पतित-पावन आउनुहोस् भनेर । अहिले पनि उनीहरू पुकारिरहन्छन्, बाबा तिम्रो सम्मुख बस्नुभएको छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, नयाँ दुनियाँको लागि, जहाँ दुःखको नाम-निशान हुँदैन । तिमीलाई चैन मिल्छ स्वर्गमा । नर्कमा कहाँ चैन हुन्छ र ! यो त विषय सागर हो, कलियुग हो नि । सबै दुःखी नै दुःखी छन् । भ्रष्टाचारबाट जन्मेका छन्, त्यसैले आत्माले पुकार्छ- बाबा हामी पतित बन्यौ । पावन हुनको लागि गंगामा स्नान गर्न जान्छन् । ठीक छ, स्नान गरेपछि त पावन हुनुपर्ने हो नि । फेरि घरी-घरी धक्का किन खान्छन् ? धक्का खाँदै सिँढी तल भर्दै-भर्दै पाप आत्मा बन्छन् । ८४ को रहस्य पनि तिमी बच्चाहरूलाई बाबा नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ, अरू धर्मकाले त ८४ जन्म लिँदैनन् । तिम्रो पासमा यो ८४ जन्महरूको चित्र (सिँढी) बडो राम्रो बनेको छ । कल्प वृक्षको पनि चित्र छ, गीतामा । तर भगवान्ले गीता कहिले सुनाउनुभयो, आएर के गर्नुभयो, यो केही जान्दैनन् । अरू धर्मकाले आ-आफ्नो शास्त्रलाई जान्दछन्, हिन्दूहरूले बिल्कुल जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म संगमयुगमा नै स्वर्ग स्थापना गर्न आउँछु । ड्रामामा चेन्ज हुन सक्दैन । जे पनि ड्रामामा निश्चित छ, त्यो हुबहु हुनु नै छ । यस्तो होइन, भइसकेको कुरा फेरि बदलिनेछ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा ड्रामाको चक्र पूरा बसेको छ । यस ८४ को चक्रबाट तिमी कहिल्यै छुट्न सक्दैनौ अर्थात् यो दुनियाँ कहिल्यै समाप्त हुन सक्दैन । विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिइरहन्छ । यो ८४ जन्मको चक्र (सिँढी) धेरै आवश्यक छ । त्रिमूर्ति र गोला त मुख्य चित्र हुन् । गोलामा स्पष्ट देखाइएको छ- हरेक युग १२५० वर्ष हुन्छ । यो हो मानौं अन्धाको अगाडि ऐना । ८४ जन्म-पत्रीको ऐना । बाबाले तिमी बच्चाहरूको दशा वर्णन गर्नुहुन्छ । बाबाले तिमीलाई बेहदको दशा बताउनुहुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूमाथि बृहस्पतिको अविनाशी दशा बसेको छ । फेरि पढाइमा निर्भर रहन्छ । कसैमा बृहस्पतिको, कसैमा शुक्रको, कसैमा राहुको दशा बस्छ । फेल भएमा भनिन्छ राहुको दशा । यहाँ पनि यस्तै छ । श्रीमतमा चल्दैनन् भने राहुको अविनाशी दशा बस्न पुग्छ । त्यो बृहस्पतिको अविनाशी दशा, फेरि राहुको दशा हुन्छ । बच्चाहरूले पढाइमा पूरा ध्यान दिनुपर्छ, यसमा बहाना गर्नु हुँदैन । सेन्टर टाढा छ, यो छ.... पैदल गर्दा ६ घण्टा लागे पनि पुग्नुपर्छ । मानिसहरू यात्राहरूमा जाँदा कति धक्का खान्छन् । पहिले धेरै पैदल जान्थे, बैलगाडीमा पनि जान्थे । यो त एउटा शहरको कुरा हो । यो बाबाको कति ठूलो युनिभर्सिटी हो, जसमा तिमी यो लक्ष्मी-नारायण बन्छौ । यस्तो उँच पढाइको लागि कसैले भनोस्, टाढा पर्छ या फुर्सद छैन ! बाबाले के भन्नुहुन्छ ? यो बच्चा त लायक छैन । बाबा उँच उठाउन आउनुहुन्छ, यो भने आफ्नो सत्यानाश गर्छ ।

श्रीमतले भन्छ- पवित्र बन, दैवी गुण धारण गर । सँगै रहेर पनि विकारमा जानु छैन । बीचमा ज्ञान-योगको तलवार छ, हामीलाई त पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नु छ । अहिले त पतित दुनियाँको मालिक हौं नि । ती देवताहरू थिए डबल शिरताज फेरि आधाकल्पपछि लाइटको ताज उड्छ । यस समय लाइटको ताज कसैमाथि पनि छैन । जो धर्म स्थापक छन्, उनीहरूको हुन सक्छ । किनकि त्यो पवित्र आत्माले शरीरमा आएर प्रवेश गर्छ । यही भारत हो, जसमा डबल ताजधारी पनि थिए, सिँगल ताजधारी पनि थिए । अर्कैसम्म पनि डबल शिरताजको अगाडि सिँगल

ताजवाला शिर भुकाउँछन्, किनकि उनीहरू हुन् पवित्र महाराजा-महारानी । महाराजाहरू राजाहरूभन्दा ठूला हुन्, उनीहरूको पासमा ठूलो-ठूलो जागीर (धेरै सम्पत्ति) हुन्छ । सभामा पनि महाराजाहरू अगाडि र राजाहरू पछि बस्छन्, नम्बरवार । काइदा अनुसार उनीहरूको दरबार लाग्छ । यो पनि ईश्वरीय दरबार हो, यसलाई इन्द्र सभा भनेर गायन गरिएको छ । तिमी ज्ञानबाट परी बन्छौ । सुन्दरीलाई परी भन्छन् नि । राधे-कृष्णको प्राकृतिक सौन्दर्यता हुन्छ नि, यसैले सुन्दर भनिन्छ । फेरि जब काम चितामा बस्छन्, अनि उनीहरू पनि भिन्न-भिन्न नाम-रूपमा श्याम बन्छन् । शास्त्रहरूमा कुनै यस्तो कुरा छैन । ज्ञान, भक्ति अनि वैराग्य, तीन चीज हुन्छन् । ज्ञान सबैभन्दा श्रेष्ठ हो । अहिले तिमी ज्ञान प्राप्त गरिरहेका छौ । तिमीलाई वैराग्य हुन्छ, भक्तिबाट । यो सारा तमोप्रधान दुनियाँ अब खत्तम हुँदैछ, यसबाट वैराग्य हुन्छ । जब नयाँ घर बनाउँछन् भने पुरानोसँग वैराग्य हुन्छ नि । त्यो हो हदका कुरा, यो हो बेहदको कुरा । अब बुद्धि नयाँ दुनियाँ तर्फ छ । यो हो पुरानो दुनियाँ नर्क, सत्ययुग-त्रेतालाई भनिन्छ शिवालय । शिवबाबाद्वारा स्थापना भएको हो नि । अहिले यस वेश्यालयबाट तिमीलाई घृणा आउँछ । कतिलाई घृणा आउँदैन । शादी बर्बादी गरेर गटरमा गिर्न चाहन्छन् । मानिसहरू त सबै छन् विषय वैतरणी नदीमा, फोहोरमा परेका छन् । एक-अर्कालाई दुःख दिन्छन् । गायन पनि गरिन्छ— अमृत छोडेर विष किन खाने ? जे भन्छन् त्यसको अर्थ बुझ्दैनन् । तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन् । बुद्धिमान् शिक्षकले देख्ने बित्तिकै जान्दछन्, यसको बुद्धि कहाँ भङ्किरहेको छ, क्लासको बीचमा उँगिरहन्छ या हाई गर्छ भने बुझिन्छ, यसको बुद्धि कहाँ घरबार या धन्दा तर्फ भङ्किरहेको छ । उँगु थकावटको पनि निशानी हो । धन्दामा मानिसहरूको कमाई भइरहन्छ, त्यसैले राती १-२ बजेसम्म पनि बसिरहन्छन्, कहिल्यै निद्रा लाग्दैन । यहाँ त बाबाले कति खजाना दिनुहुन्छ । हाई गर्नु घाटाको निशानी हो । टाट पल्टिनेहरू निराश भएर हाई गरिरहन्छन् । तिमीलाई त खजानापछि खजाना मिलिरहन्छ, त्यसैले कति ध्यान दिनुपर्छ । पढाइको समयमा कसैले हाई गर्छ भने बुद्धिमान् टिचरले सम्झन्छ, यसको बुद्धियोग अन्त कहीं भङ्किन्छ । यहाँ बस्दा घरबार याद आउँछ, बच्चा याद आउँछ । यहाँ त तिमीलाई भट्टीमा रहनुपर्छ, अरू कसैको याद नआओस् । मानौं, कोही ६ दिन भट्टीमा रह्यो, पछि कसैको याद आयो, चिट्ठी लेख्यो भने फेल भनिन्छ, फेरि ७ दिन शुरू गर । ७ दिन भट्टीमा राखिन्छ ताकि सबै बिमारी निस्कियोस् । तिमी आधाकल्पका महान् रोगी हो । बस्दा बस्दै अकाल मृत्यु हुन्छ । सत्ययुगमा यस्तो कहिल्यै हुँदैन । यहाँ त कुनै न कुनै बिमारी अवश्य हुन्छ । मर्ने समय बिरामी हुँदा चिल्लाइरहन्छन् । स्वर्गमा अलिकति पनि दुःख हुँदैन । वहाँ त समय आएपछि सम्झन्छन्— अब समय पूरा भयो, म यो शरीर छोडेर बच्चा बन्नेछु । यहाँ पनि तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ, यो बन्नेछु । यस्तो धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ । ज्ञानबाट पनि जान्दछन्, हामी बेगर टु प्रिन्स बनिरहेका छौ । हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यो राधे-कृष्ण बन्ने हो । लक्ष्मी-नारायण होइन, राधे-कृष्ण । किनकि पूरा ५ हजार वर्ष त यिनकै भनिन्छ । लक्ष्मी-नारायण त फेरि पनि २०-२५ वर्ष कम हुन्छन्, यसैले कृष्णको महिमा धेरै छ । राधे-कृष्ण नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझ्दै गइरहेका छौ, यो पढाइ हो । हरेक गाउँ-गाउँमा सेन्टर खुल्दै जान्छन् । तिम्रो यो हो युनिभर्सिटी कम हस्पिटल । यसमा केवल ३ पाइला पृथ्वी चाहिन्छ । आश्चर्य छ नि । जसको तकदिरमा छ, उनले आफ्नो कोठामा पनि सतसङ्ग खोलिदिन्छन् । यहाँ जो धेरै पैसावाला छन्, उनको पैसा त सबै माटोमा मिल्नेछ । तिमी बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ, भविष्य २१ जन्मको लागि । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— यस पुरानो दुनियाँलाई देखेर पनि बुद्धिको योग वहाँ लगाऊ, कर्म गर्दा पनि यो अभ्यास गर । हरेक कुरा देख्नुपर्ने हुन्छ नि । तिम्रो अब प्राक्टिस भइरहेको छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— हमेसा शुद्ध कर्म गर, अशुद्ध कुनै काम नगर । कुनै पनि बिमारी छ भने सर्जन बस्नुभएको छ, उहाँसँग सल्लाह गर । हरेकको बिमारी आफ्नो छ, सर्जनबाट त राम्रो सल्लाह मिल्छ । सोध्न सक्छौ— यस हालतमा के गरौं ? ध्यान राख्नु छ— कुनै विकर्म नहोस् ।

यो पनि गायन छ— जस्तो अन्न त्यस्तै मन । मासु किन्नेलाई, बेच्नेलाई, खुवाउनेलाई पनि पाप लाग्छ । पतित-पावन बाबासँग कुनै कुरा छिपाउनु हुँदैन । सर्जनसँग छिपायो भने बिमारी छुट्दैन । यहाँ हुनुहुन्छ बेहदका अविनाशी सर्जन । यी कुरालाई दुनियाँले त जान्दैनन् । तिमीलाई पनि अहिले ज्ञान मिलिरहेको छ, फेरि पनि योगमा धेरै कमी छ । याद बिल्कुल गर्दैनन् । यो त बाबाले जान्नुहुन्छ, तुरुन्तै कहीं याद टिक्दैन । नम्बरवार त छन् नि । जब यादको यात्रा पूरा हुन्छ भने भनिन्छ, कर्मातीत अवस्था भइसक्यो, फेरि लडाईं पनि पूरा हुन्छ, तबसम्म अलिअलि हुन्छ फेरि बन्द

भइरहन्छ । लडाई त जतिबेला पनि हुन सक्छ । तर विवेकले भन्छ, जबसम्म राजाई स्थापना हुँदैन, तबसम्म भीषण लडाई हुँदैन । अलिअलि हुन्छ अनि बन्द हुन्छ । राजाई स्थापना भइरहेको छ, यो त कसैले जान्दैन । सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो बुद्धि त छ नि । तिमीहरूमा पनि सतोप्रधान बुद्धिवाला राम्रासँग याद गरिरहन्छन् । ब्राह्मणहरू त अहिले लाखौंको अन्दाजमा होलान्, तर उनीहरू मध्ये पनि सगे र लगे त हुन्छन् नि । सगे राम्रो सेवा गर्छन्, माता-पिताको मतमा चल्छन् । लगे रावणको मतमा चल्छन् । कति रावणको मतमा, कति रामको मतमा लखाउँदै चल्छन् । बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । भन्दछन्— बाबा, यस्तो ठाउँमा लैजानुहोस्, जहाँ चैन होस् । स्वर्गमा चैन नै चैन हुन्छ, दुःखको नाम हुँदैन । स्वर्ग भनिन्छ नै सत्ययुगलाई । अहिले त हो कलियुग । यहाँ फेरि स्वर्ग कहाँबाट आयो ? तिम्रो बुद्धि अब स्वच्छ बन्दै गइरहेको छ । स्वच्छ बुद्धि हुनेलाई म्लेच्छ बुद्धिले नमन गर्छन् । पवित्र रहनेहरूको मान हुन्छ । संन्यासी पवित्र हुन्छन्, त्यसैले गृहस्थीहरूले उनलाई टाउको टेक्छन् । संन्यासी त विकारबाट जन्म लिएर फेरि संन्यासी बन्छन् । देवताहरूलाई त भनिन्छ नै सम्पूर्ण निर्विकारी । संन्यासीहरूलाई कहिल्यै सम्पूर्ण निर्विकारी भन्दैनन् । तिमी बच्चाहरूलाई भित्र धेरै खुशीको पारा चढ्नुपर्छ, यसैले भनिन्छ अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने गोप-गोपीहरूसँग सोध, जसले बाबासँग वर्सा लिइरहेका छन्, पढिरहेका छन् । यहाँ सम्मुख सुन्दा नशा चढ्छ, फेरि कसैमा कायम रहन्छ, कोहीको त तुरुन्त उड्छ । संगदोषको कारण नशा स्थायी रहँदैन । तिम्रो सेन्टरहरूमा यस्ता धेरै आउँछन् । अलिकति नशा चढ्यो, फेरि पार्टी आदिमा कहीं गए, मदिरा, बिँडी आदि पिए, खत्तम । संगदोष धेरै खराब छ । हंस र बकुल्ला सँगसँगै रहन सक्दैनन् । पति हंस बन्छ भने पत्नी बकुल्ला बन्छिन् । कहीं फेरि स्त्री हंस बन्छिन्, पति बकुल्ला हुन्छन् । पवित्र बनौं भनेमा मार खान्छिन् । कुनै कुनै घरमा सबै हंस हुन्छन्, फेरि चल्दा चल्दै हंस बदलिएर बकुल्ला बन्न पुग्छन् । बाबा त भन्नुहुन्छ— आफूलाई सुखदायी बनाऊ । बच्चाहरूलाई सुखदायी बनाऊ । यो त दुःखधाम हो नि । अब त धेरै आपद् आउनु छ, फेरि हेर कसरी त्राहि-त्राहि गर्छन् । अरे, बाबा आउनुभयो, हामीले बाबाबाट वर्सा पाएनौ, फेरि त धेरै ढीलो (टू लेट) हुनेछ । बाबा स्वर्गको बादशाही दिन आउनुहुन्छ, त्यो गुमाएर बस्छन्, यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ, हमेसा मजबुतलाई लिएर आऊ । जो स्वयंले बुझेर अरूलाई पनि बुझाउन सकून् । बाँकी बाबा कुनै केवल देख्ने चीज त होइन । शिवबाबा कहाँ देख्नमा आउँछ र । के आफ्नो आत्मालाई देखेका छौ र ? केवल जान्दछौ— । त्यस्तै परमात्मालाई पनि जान्नु छ । दिव्य दृष्टि विना उहाँलाई कसैले देख्न सक्दैन । दिव्य दृष्टिद्वारा अहिले तिमी सत्ययुग देख्छौ, फेरि वहाँ प्राक्विकलमा चल्यो छ । कलियुग विनाश तब हुन्छ, जब तिमी बच्चाहरू कर्मातीत अवस्थासम्म पुग्नेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पुरानो दुनियाँलाई देखेर पनि बुद्धिको योग बाबा वा नयाँ दुनियाँ तर्फ लागिरहोस् । ध्यान रहोस्— कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कुनै पनि विकर्म नहोस् । हमेसा शुद्ध कर्म गर्नु छ, भित्र कुनै बिमारी छ भने सर्जनसँग राय लिनु छ ।
- २) सङ्गदोष धेरै खराब छ, यसबाट आफ्नो धेरै धेरै सम्हाल गर्नु छ । आफूलाई र परिवारलाई सुखदायी बनाउनु छ । पढाइमा कहिल्यै बहाना दिनु छैन ।

वरदानः— स्मृतिको स्वीच अन गरेर सेकेण्डमा अशरीरी स्थितिको अनुभव गर्ने प्रीत बुद्धि भव

जहाँ प्रभु प्रीत छ, वहाँ अशरीरी बन्न एक सेकेण्डको खेल समान हुन्छ । जसरी स्वीच अन गर्नसाथ अन्धकार समाप्त हुन्छ । यस्तै प्रीत बुद्धि बनेर स्मृतिको स्वीच अन गर्नु भने देह र देहको दुनियाँको स्मृतिको स्वीच अफ हुन्छ । यो सेकेण्डको खेल हो । मुखबाट बाबा भन्न पनि समय लाग्छ, तर स्मृतिमा ल्याउन समय लाग्दैन । यो ‘बाबा’ शब्द नै पुरानो दुनियाँलाई भुल्ने आत्मिक बम हो ।

स्लोगनः— देह-भानको माटोको बोझबाट पर रह्यौ भने डबल लाइट फरिश्ता बन्नेछौ ।